

Передплата

на «РУСЛАНА» вносити:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокое число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 9 ул. Коперніка. — Експедиция місцева в Агенції Ляндовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попередне застережене. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Католицизм чи соціалізм?

(Конець.)

Схарактеризований нами в попередній статі лібералізм австрійський не поставив зараз і не всюди спільних кандидатів з соціальними демократами. Ліберали хотіли бути дуже хитрими і постановили розстріляти противників. Ліберали назначили своїх власних кандидатів, однак сумніваючи ся наперед о можливості перемоги, постановили щоби там, де соціальна демократія не зможе зразу побити християнсько-соціального кандидата, при тіснійшій виборі переперти соціального демократа. Не було між лібералами і соціалістами може ні одного чоловіка, котрий при такій тактиці не був певний повної перемоги.

Жидівські часописи задумали ту перемогу зробити ще світлішою. Вони командували голосно і явно: пощо того? Голосуймо зараз при першій виборі за кандидатами соціальної демократії!! І найменше 20 а може навіть 25 тисяч лібералів різного сорта пішли 9-го марта у Відні за тим розказом. Таким способом соціальні демократи довели в 19 частях столиці австрійської, взглядно в пяти округах виборчих V курії до переважного числа 88.347 голосів, коли тимчасом самостійні кандидати лібералів досягнули лише меншости, ледви помітні понад зором. Найбільше скомпромітував ся давній союзник Люегера, перейшовший знов до Шенереріанів Пахер, досягнувши ледво 131 голосів, коли тимчасом перепавший соціал демократ Шумаер дістав до 21.000.

Двадцять оден тисяч голосів, а мимо того такі перепав, як єго товариші Адлер, Немец і Скарет!

Славно перепали, бо сего вже таки за багато було християнським виборцям Відня, що жидівські часописи поважили

ся явно взивати їх до вибору соціальних демократів. Се найбільше причинило ся до розбудження агітації християнсько-соціальної і спонукало ту партію понехати свої внутрішні суперечки. Се довело до світлої перемоги, що дійсно була антисемітською перемогою. Соціально-демократичні голоси в загальній сумі 88.000 упали против більше як 118.000 голосів християнсько-соціальних. Люегер і єго приятелі ввійшли яко витязі до ради державної і побідили не тільки у Відні, але й в Австрії долішній.

Герої дня, з червоними відзнаками, поспускали тоді носи. Ніхто не хотів спершу вірити в сю перемогу, а жиди або жидівські ліберали говорили: «Се не можливе! се булоб дуже сумно! О ті попи!» Другого дня у всіх ліберальних часописах появили ся завязі напади против реакції, а соціальні демократи остали на дальше їх любимцями. «Хвилево побиті, але не побіджені, непобідимі герої просвіти, культури і волі!»

Чи ж можна собі подумати ще більший моральний упадок, як сю брехню!

Весь лібералізм, а ще більше німецький націоналізм, що були такі горді, майже зовсім щезли, бо їх останки нарікають лише на поразене соціал-демократів.

Таким способом справа тепер стоїть так, що віднині веде ся боротьба між католицизмом а соціалізмом. Зрозуміли се також католицькі часописи, котрі до недавна були противні християнсько-соціальної партії і перед виборами промавляли за тим, щоби піддержувати кандидатів християнсько-соціальних в Австрії долішній і у Відні. Побіджені не уважають тепер нікого иншого своїм ворогом, лише побідний клерикалізм, католицизм. Тепер очевидно християнсько-соціальна партія, котра в останних часах стояла в коаліції з частиною німецьких націоналів, змагає до

того, щоби всюди поступати з католицькою консеквенцією і тим способом удержати всіх католиків під своїм прапором. Соціальна демократія, лібералізм і Шенеріанство уважає католиків своїми найбільшими ворогами. Се найновіше змагане християнсько-соціальної партії, щоби все і всюди переводити консеквентно католицькі засади, доводить до значного наближення християнсько-соціальної партії (Люегера) до партії німецько-католицької (Дінавлі) і може недалеко будуччина, коли ті партії сполучать ся. А до того веде їх зрозуміне ситуації, що всі сторонництва, які стоять на основі католицькій, мусять собі подати руки до поборення соціалізму і єго союзників: лібералізму та Шенеріанства.

До такого зрозуміння справи дійшли ті німецькі сторонництва по досвіді зробленим при виборах.

Колиж у нас прояснить ся і виробить ся се зрозуміне, що радикалізм і соціалізм та москвофільство — се також вороги розвою руского народу на католицькій основі, що скріплене сих елементів є великою небезпечністю для нашої церкви і духовенства? Наша суспільність, на жаль ще мало свідомо, потішає ся тим, що радикально-соціалістична агітація розведена між руским селянством виїде на добре рускій справі, бо она ніби то освідомлює руский нарід! На нашу думку тут в першій лінії повинні наші власти духовні, наше духовенство зріло призадумати ся над тим, чи все те виїде на добре руско-католицькій церкві, рускому духовенству і народови. Пораб була країна, щоби і католицький руско-народний Союз покинув становище пасивно-викидаюче а приступив до пересвідчення тих задач, які вкладає на него статут. Отже caveant consules!

2) Lux in tenebris lucet.

Генрика Сінкевича.

(Дальше)

Взагалі був се чоловік з характером звичайним, згрікнілий і надзвичайно нещасливий. А однак не була се натура зовсім звичайна, бо навіть єго хоби мали властиві собі, артистичні цїхи. Ті, що думали, що при своїм скупстві міг зібрати значне майно, ошибались. Камінка був в дійсности вбогим чоловіком, бо все, що мав видавав на аквафорти, яких мав цілу теку на дві шафи, а які від часу до часу переглядав і числив з обережністю і жадобою лихваря, що числить гроші. З замилованєм сим крив ся як найстаранніше, може як-раз для того, що випросило на почві великого нещастя і великого чувства.

Раз менше-більше в рік по смерті жінки побачив у антикваря старий штих зображающий Арміду — і в лиці Арміди доглядів схожости з лицем своєї помершої. Штих сей набув сейчас і від сего часу став шукати картин, зразу зображуючих лише Арміду, відтак в міру, як замилюване зростало — і в яких інших.

Люди, що втратили істоти вельми любі, мусять заціпити жите о що небусть, инакше не

моглиб існувати. Що до Камінки, ніхто би навіть не догадав ся, що сей старий дивак і єго-їет любив колись над жите свою жінку. Правдоподібно, колиб не була померла, жите єго поплилоб погідійше, ширше і більше по людськи. Що небусть, любов ся пережила в Камінці і єго щасливі часи, і єго молодість і навіть єго талант. Побожність, яка з літами змінила ся в нїм в звичай, полягающий на заховуваню форм вїшних, виплила також з того самого жерела. Камінка не належачи до людей, що вірять глибоко, став однак по смерті жінки молитись за неї, бо здавало ся єму, що се єдинока річ, яку може для неї вчинити, і що в сей спосіб ще якась нитка єго з нею лучить.

Натури позірно зимні уміють часто любити вельми кріпко і тревало. По смерті жінки все жита Камінки і всі єго мисли овінули ся коло згадки про неї і черпали з него поживу, зовсім як галапасна ростина черпає корм з пня, на яким живе. Але з єго рода згадок ростина людська може черпати лише затровні соки зложені з жалю і з великої гризоти, отже і Камінка затроював ся, кривив і марнував.

Коліб не був артистом, правдоподібно не пережив би своєї втрати, але покликане спасло єго в сей спосіб, що по смерті жінки став різьбити для неї памятник. На дармо говорити живим, що для вмерлих все одно, в яких гробах

лежать. Камінка хотів, щоби єго Зося було там гарно — і працював над єї памятником не лише сердцем, але і руками. Се вчинило, що першого пів року не дістав помішаня змислів і що зжив ся з розпукою.

Чоловік остав звихнений і нещасливий, однак штука спасла артиста. Від сего часу Камінка існував через неї. Люди, що по галериях приглядають ся статуям і образам не догадують ся, що артист може служити штуці чесно або нечесно. Під сим взглядом Камінка був без закиду. Не мав він крил у рамен, мав лише талант трохи вищий над середню міру, і може тому штука не змогла єму ані виповнити жита, ані всіх втрат нагородити, але єї глибоко шанував і все був взглядом неї щирим. Через довгі літа свого заводу не опукав і не скривдив єї ніколи ані для слави, ані для покупу, ані для похвал ані для доган. Творив все так, як чувствував. За своїх щасливіщих часів, коли жив як всякий пишій чоловік, вмів розповідати про штуку річи зовсім небуденні, а і відтак коли вже стали сторонити від него, роздумував нераз о ній в своїй саїтній роботні в спосіб чесний і високий.

Почував ся страшно опущений, але не було в тім нічо дивного. Людські стосунки мусять мати який середній взір, силою котрого люди нещасливі бувають з жита виключувані. І з сеї

Д О П І С Ь.

З Старомійського.

(Конець.)

А доказом того минувші вибори. Суй воно полялась невинна кров, наповнились вязниці, терпів нарід переслідованя а духовенство наше зневагу? Яка ціль нашої роботи була, яка провідна гадка нам просвічувала? яку позитивну програму поставили ми собі, в обороні котрої понеслисмо тільки жертв? Поборюване за всяку ціну людий охочих працювати для добра народу, но наших політичних противників (— бо оснували «Католицкий Союз» і до него належать) — то головна ціль наша була, а провідною гадкою був вибір людий, котрим Дідичкий а за ним і Романчук дали патент на маститих патріотів а програмою нашою були щедрі обітницї сипані обильно межі нарід, хотяй з гори упалисьмо, що їх сповнити не зможемо. Щоб однак все краснїше виглядало і щоби нас не сьмів хто посудити о брак любови християнської, то покрилисьмо все плащиком католицизму, плащиком оборони засад виложених в листї австрійського єпископату. І сталась дивна річ, в церкві голошено листи пастирскї і завзивано вірних до вибору на послів лишень мужий звісних з чесного характеру і перенятих засадами католицкими, котрі змогли би в парламентї сьміло висгупити в обороні прав віри католицкої й єї морали, а поза церквою забувалисьмо на посланє єпископату і звиняючись солідарностию боролисьмо ся неустрашимо, за кандидатурами дра Франка, дра Яросевича, дра Окуневського, Стапиньського, Брайтера, о котрих, як найлучше булисьмо переконанї, що не стоять на засадах ні то католицких ні то руских!

Дійшло до того, що духовенство поборювало кандидатуру католицкого сьвященника, члена рускої капітули а ставало в обороні чоловіка прилюдно солідаризуючого ся з радикалами! Ось до чого нас доведла велика політика і нетерпимість партійна. Ось ту найлучше показує ся наше безголове! Но думав би хто, що то все робило ся лишень в горячї виборчїй? Минули вже давно вибори, охолодїли ми, але давне безголове лишило ся. Ми католики тїшимо ся, що змоглисьмо хоть трех «независимих» послів вислати до Відня, котрі стануть побіч Данинського і Козакевича, побіч сторонників виклятого сьвященника ругаючого ся всякій повазі і послухови власти церковної і славословимо їх хиба за їх крики та нїби то опозицію, коли нарід хліба домагаєсь! Чи не безголове то наше? А від нас заразили ся мабуть і нашї «независимі» послї, що показалось найлучше при послїднім голосованю в парламентї над внесенями Шенерера що до усуненя розпоряджень язових для Чех і Морави, бо коли др. Яросевич голосував за Шенерером, о. Тянчкєвич против

самої причини обрастають так дивацтвом і хибами, як камїнь викинений з потоку обрастає мохом, коли перестанє ся обтирати об нїчі. Тепер, коли Камінка занедужав, нїяка жива душа не заглянула до єго робітнї, з виїмком послугачки, що два рази на день приходила наставити і подати єму чай. За кожним приходом радикала єму, щоби завїзав лїкаря, але він боячи ся видатку не хотїв згодити ся на се.

Вкінци зіслаб дуже, може тому, що нїчо не брав до губи крім чаю. Але він до нїчого не мав вже охоти, анї до їди, анї до роботи, анї до життя. Мисли єго були так зівялі, як се листе, на яке глядїв через вікно і відповідали зівсїм тїй осені, тїй слотї і сим оловяним темрявам. Нема гірших хвиль на сьвітї над такі, в яких чоловік чує, що чого мав доконати, що мав пережити, се пережив, і що єму вже в житю нїчо не належить ся. Камінка від лїт близько п'ятнайцять жив в безнастаннім внутрішнім непокою, що єго талант вичерпує ся. Тепер був сего певним і думав з горестю, що навіть і штука єго покидає. Чув при тїм вичерпанє і утому в кожній кости. Не сподїяв ся скорої смерти, але не вірив в свій поворот до здоровля. Взагалї не було в нїм анї одної іскри надїї.

(Далї буде).

а др. Окуневский усунув ся від голосованя! Чи не дійсне то безголове?!

Щож нам робити треба? Усуньмо вже раз полуду з очий наших, яку нам «Дїло» і «Галичанин» нанесли, покиньмо вже раз ту нещасну партійну вузкоглядність, залишїм ту небезпечну дорогу, що нас і цілий нарід, ели не до радикалізму то до релїгійного індеферентизму провадить, переймїм ся вже раз засадами віри Христової, станьмо непохитно на засадах католицких а будучність наша. Станьмо сильною лавою коло князїв нашої церкви, вступаймо в члени «Союза католицкого» а тогди спільними силами при помочи Божїй зможемо вибороти красшу долю для нашого бідного народу! Т.

Етимольогія і фонетика.

В 93-ім числі Przegląd-у з дня 24. м. м. в статї про надвірнянські вибори находимо попри політичну полеміку деякі такі погляди в справі руского языка, єго правописи і літератури, що їх не можна полишити без відповіди і поясненя. І так називає автор тої статї фонетичну правопись «для нас (Русинів) непригідною і шкідною, бо наша література тісно сполучена з літературою церковною, і рациональною є лише правопись етимольогічна, а фонетична заведена лише з оглядів політичних Кулішем в Росїї, щоби в той спосіб примусити Москалів вимавляти по малоруски слова рускі і признати самостійність малоруского языка супротив російського, і тому то консисторїї писали і пишуть все етимольогічно, а п. Романчукови і товаришам завдячуємо, що тепер маємо два «Отченаш» і два «Вірую», фонетичне і етимольогічне».

В горї наведенї аргументи против т. зв. фонетичної рускої правописи то майже стереотипна формулка, що при єї помочи нашї рускі політичні пачкарї і їх несвідомї наслідувателї боронять нашої т. зв. етимольогії.

Передусім: Що значить то слово «етимольогія»? Є то: вивід слова, словорід, а знов етимольогічна правопись повинна бути — коли она не є фразою — правописною приложеною до походження слова. Коли пишу по руски: честно, богатство і т. ин. замість чесно (без т), богатство (ц замість те), то така правопись є очевидно етимольогічна, иньша річ, як далеко треба таку етимольогію посувати. Так на пр. Поляки пишуть bogactwo а не bogatstwo. Тимчасом наша руска псевдоетимольогія має — як то викажу — цілком відмінну ціль і задачу: она має на метї цілком не словорід, але можливе зближенє нашого языка до иньшого, чужого. На те відповість автор згаданї статї: «А хоч би. Етимольогія повинна наглядно представити тісну звязь нашої рускої літератури з церковною!» Простить автор статї, але така етимольогія, то вже не етимольогія властива, то вже назвїм єї хиба правописною виразно церковною, то бодай уникнемо непорозумїнь і надужитя. Але й та «нїби звязь нашої літератури з церковною» не є в дійстности цілком нїякою такою «звязію», а виключно чимсь цілком иньшим і вповнї а вповнї нецерковним, є то проста звязь між языком руским а московским! Наша руска псевдоетимольогія не узглядняє систематично анї дійстної етимольогії языка церковного, анї хоч би етимольогії староруского языка, лише є «етимольогічною» виключно о стїлько, о скїлько нераз против всякої дійстної етимольогії зближує передусім при помочи правописи наш язык до языка московского; що бїльше, під покривкою правописи нашї політичні пачкарї уводять до нашого языка вже не лише звуки, але також і форми, звороти і лексикальний матеріал цілком нецерковний, лише з — московщини.

О якїй небудь «звязї» між рускою літературою а церковною при помочи етимольогії не може бути мови вже для того, що правопись наших церковних книг вже перед столїтями підпала радикальним змінам, а то з одної сторони під впливом живого руского языка, з другої-ж під впливом цілковитого нераз незнаня правил якого небудь языка у необразованих переписувачів сих книг. Язык наших церковних книг є в своїй основі старословенський (не старославянський), або також староболгарський; говорено ним і писано за часів сьв. Кирила і Методія у Великій Моравї і Болгарїї. З прийнятєм християнства перейшли єї книги і до нас на Русь, але вже в найдавнїшїм рукописнїм євангелїю, писанїм на Русї, т. зв. остроміровїм (з року 1056-го), добачаємо вплив живого языка руского (староруского!), поминувши вже ту обставину, що вже в найдавнїших книгах писаних властивим старославянським языком, чи то глаголицкою азбукою, чи то кирилицею находимо вже не лише цілком не одностаїнну правопись, але також і не одностаїнний язык, а навіть двї окремішні редакції, котрі обї знанї були у нас на Русї. Поняте про властивий церковний язык і єго правописи затратило ся з віками так зовсїм, що про що-йно Москаль Востоков виказав, що той язык мав незнанї в рускїм носовї звуки (а, е) а доперва новїйна наука розелїдила трохи точнїше як сам той язык так і єго правопись, хоч дотичні науковї праці доси ще в повнїм ходї. Можна собі супротив того легко уявити, яку вартість можуть мати деклямації наших політичних пачкарїв про церковний язык, єго правопись та про приложене тої правописи до нашого языка!

Нинїшня правопись наших книг церковних є довільною мішаниною знаків, форм і слів давного языка церковного зі звуками, формами і словами всїляких нарїчїй і літератських языкїв руских, почавши від староруских, котрими говорено у Києві, Новгородї, Черниговї, Галичї, на Литві, в Москві і т. д., а скінчивши на нинїшнїм українсько-рускїм, поминувши вже, що нинїшня проунціяція є виключно українськоруска. Подібна мішанина языка церковного старословенського з живими народними нарїчїями повстала зрештою також і у Сербїв, Хорватів і Болгарїв. Ся мішанина языка була до певного степеня, у своїх безчисленних відмінах, языком літератури Славян полуднево-східних, однак почавши від Ломоносова в половинї XVIII-го віку усунувають єї найперше в самїй Росїї, а відтак і у Сербїв і у Болгар літературні языки, що повстали на основї языкїв живих.

Якжеж то примінюють нашї псевдоетимольогїю сїю мішанину до своєї т. зв. етимольогії? Отже задержують з неї, а взглядно з властивої правописи будьто церковного, будь староруского языка, се і лише се, що може зробити їх «етимольогію» близькою або ідентичною з правописною языка московского: відкидують знаки а, е (т. зв. юси), бо відкинула їх правопись московска; задержують т. зв. знак твердий (йор, ъ) і ять (ѣ) — бо задержує їх правопись московска, своєю дорогою заступають знаки твердий і мягкий (йор, ъ і йір, ѣ) через о і е — проти правописи церковної — всюди там, де робить се правопись московска; подібно мішають довільно знаки твердий з мягким (знаки ті означали в язїцї церковнїм і старорускїм осїбні звуки!) і так пишуть нашъ (з знаком твердим по ш) проти етимольогії церковної і т. д.

Далї буде

Рада державна.

В понедїлок дня 17-го мая зібрала ся комісія адресова на засїданє, котре отворив яко предсїдатель пос. Яворекїй.

Бернрайтер жалує ся на неприсутність міністрів і вносить відложити засїданє по тїй причинї. По хвилї являють ся: гр. Баденї, Білинський, Рїтнер і Гавч.

Пос. Рїхтер жалує ся, що референт адреси виробив свій реферат з езекутивним комітетом правиці. Єсли так є дійсно, то засїданя комісії не мають ціли.

Пос. Шїкер вносить відчитати проєкт адреси.

Пос. Крамарж заявляє ся против того, позаяк проєкт адреси на підставі попередної ухвали роздїлено членам.

Єксц. Людвіксдорф іменем вірноконституційної великої посїлости заявляє, що проєкт адреси годї приняти задля уступа о розширеню автономїї і вносить, щоби за субстрат спеціальної дебати приняти єго власний проєкт.

Вїцепрез. Крамарж видить в проєкті реферата гр. Дїдушицкого вислїдки всїх програм скоалїзованих партій автономїстичних. Бесїдник ськоалїзованих партій автономїстичних, дїплом жовтневий, і конституцію грудневу.

Ставляє слїдуючий дїлемат: в нинїшнїм

положеню або абсолютизм є конечний або федералізм. Відтак обговорює послідні події в парламенті. Жалує ся на бурливе поступоване опозиції і обговорює уступ адреси о внутрішній політиці. Чехи були завжди проти потрійного союзу. Підносить різні переходи потрійного союзу і значіне стрічі монархів в Петербурзі. Витас зміну всхідної політики, з котрою его партия годить ся цілковито. Наше становище супроти правительства, говорить бесідник далше, залежить від льояльного перепровадження язикових розпоряджень і від поведеня правительства супроти засад, зазначених в адресі.

Буду голосувати за переходом до дискусії подрібної.

Вісти політичні.

В неділю рано, в присутности Цісаря, архикнязів, міністрів і угорських властей відслонено урочисто в Прешбурзі пам'ятник цісареві Марії Тересі. Цісар витали товпи народа ентузіастичними окликами. Перед відслоненем пам'ятника промовив до Цісаря посадник міста Прешбурга. Цісар відповідаючи подякував жителям міста за їх жертволюбивість і підніс, що ново-збудований пам'ятник є ознакою згоди і гармонії межі королем а народом. При тій нагоді наділив Цісар відзначеннями много осіб, що взяли участь в будові пам'ятника, або причинили ся до его здійсненя.

В понеділок розпочали ся комісійні наради над проєктом престольної адреси. Більшість палати постановила рішучо боронити начерку свого проєкту. Борба буде тяжкою, бо опозиція зголошує понад двіста поправок, а хоче доложити всіх старань, щоби не допустити до ухвали адреси більшости. Централістичні дневники заіло накидують ся на проєкт адреси і старають ся вговорити, що домаганя ставлені в адресі заповідають цілковитий переворот конституційного status quo, на який відкликає ся престольна бесіда. Против адреси станули не тільки консервативні але й органи різних інших німецьких фракцій не виключаючи християнсько-соціальної. Судячи з дотеперішного ходу обструкції, годі ворожити опозиції яких результатів, особливо сли вважити ся, що правительством видало деякі приписи спеціальні дотично переведеня язикових розпоряджень, котрі не мало причинять ся до успокоєня тих кругів німецьких, для котрих язикові розпорядження не були головним каменем преткновеня до опозиції.

Посередництво держав межі Грецією а Туреччиною йде дуже тупо; держави не можуть згодити ся що-до подробиць покоевого трактату. Одні держави годили би ся тільки на регуляцію границь в користний спосіб для Туреччини, другі знову проєктують тільки саму воєнну контрибуцію. Скільки контрибуції знова становить незгоду межі державами. Держави маючі напери грецькі, бажали би низької контрибуції, а держави, що мають турецькі вальори, промавляють за високою уплатою. Так отже в цілій тій нещасній боротьбі Греції з Турками йде головню річ о то, котрі кредитори мають понести страгу. Виходить ще й та квестія, що сли Греція має заплатити кошти війни, то для забезпеченя кредиторів треба би взяти грецькі фінанси під етислу контролю. Але Греція на то не згодити ся. Перед літами умовила ся она з своїми кредиторами, що всі надвишки по оплаченю війська, адміністрації, двору і дипломатії пійдуть на заплачене процентів і амортизацію заграничних довгів. Умови тої Греція не додержала, бо що року виказувала менші доходи, як мала, а цілу укриту перед кредиторами надвижку ховала і днес нею провадить війну. Тож тепер побита Греція схотіла би зрванжувати ся, а до того треба би їй знов так поступати з кредиторами, проте годі би було Греції згодити ся на чужу контролю єї фінансів.

Погодити суперечні інтереси держав при закляченю мира і обдумати їм забезпечене, се тяжка задача і воюючі сторони знають єї, тож не спішають ся завести межі собою воєнний роз'єм.

Порта приобіцала дати відповідь на ноту держав в справі залишеня воєнної акції аж по байрамі, котрий тепер обходить ся, а тимчасом приказала Едемови пані вигнати Греків за ту

лінію, котра до року 1881 була грецько-турецкою границею. Наслідком того припорученя Турки присилували королевича Константина, що він опустив Домокос. Через полишеня Греками Домокосу, часть грецької армії що стоїть в Гальмірос є майже цілковито обступлена Турками. — Турки хотять при так щасливій позиції завести тут конечно рішучу битву і висилають туди нові війська, а так є певні побіди, що прибув вже і відділ надграничної сторожи турецької, котрий має стояти на границі, котра була до 1881 року. Очевидно Турки хотять забрати Тесалію на власність.

В виду того, що Туреччина не думає заперестати воєнного походу, тож і Греки починають скріпляти свої війська, а роблять то головню в Епірі. Але ся диверсія лиш шкодить Грекам, бо ослабляє їх на головнім терені. Так отже війна поки-що не устає, а винна тому головню суперечність інтересів поодиноких держав на Веході.

Висилка грецьких війск до Епіру виїде лиш в користь Туреччини, бо она зможе ставляти високі жаданя. В послідній битві під Грібово в Епірі страти Греків є дуже великі. Згинув командант Папіянопулю, смертельно раненим є підполковник Манесіс, а 1000 воєнків згинуло. Результат битви такий, що Турків виперто з горбків Грібово, але загальна ситуація Греків є така, що дальших атаків Греки не видержать.

Новинки.

— Про руско-народний театр під зарядом «Рускої Бесіди» у Львові а під дирекцією пп. Поліщука і Ольшанського, пишуть з Дрогобича: Театр, перебуваючий від 26-го цвітня с. р. в Дрогобичі — під взглядом гри артистів і старанної вистави штук, не полишає нічо до желаня, а однак саля, кромі двох представлень, світить майже пустками. Коли щира праця артистів і старанна вистава штук не манить, то звертаємо ся до Вп. Публіки дрогобичкої і доохрестної, щоби зволила прибути численно бодай на представленя дня 18-го н. ст. мая (ві второк), котре дане буде в користь бурси св. Йоана Хрестителя в Дрогобичі. Покажіть Родимці, що вміємо працю цінити а бідних спомогати, і що у нас ще є сила й солідарність, любов до рускої Музи і до бідної шкільної молодежи! Представлена буде народна опера «Запорожець за Дунаєм». — *Один з членів бурси.*

— Роботи коло другої городської церкви у Львові при «Народнім Домі» розпочнуть ся наново сими днями. Передовсім будуть уставляти ся довкола площі за пресвитерією церкви гарні залізні штахети, а потім зачне ся вставлюваня дальших вікон з кольорового скла з малюнками деяких святих нашої церкви. В тій справі веде ся переписка з одною фабрикою в Тироли. Відтак наступить уставленя помосту.

— О. Джулиньский оповіщує: Дня 12. мая с. р. упоїв ся наглою смертию о. Григорій Пирожинський, парох в Люблинці еп. перемискої, член «Братского Союза». Урашаю всіх членів відслужити одну службу Богу за упокій душі бл. п. Григорія і переслати відвотною поштою одну корону на слідуочий случай смерти. Всіх членів було 172.

— В справі з'їзду товаришів, що в році 1887 складали іспит матуральний в акад. гімназії у Львові, дістаємо слідуоче письмо з просьбою о уміщене его в нашій часописі: «Просимо всіх товаришів, щоби як найскорше подали свої адреси, а разом повідомили, чи день 7-го л. червня сего року для них догідний на з'їзд до Львова. Адресувати просимо до тов. о. Йосифа Зацерковного в Сіхові, почта в місці. Подрібну програму з'їзду оголосить комітет небавом. Комітет. (Всі рускі часописи просимо повторити сю звістку.)

— С. В. Цісар уділив погорільцям громади Глецави, теребовельського повіта, 500 злр. підмоги.

— З Наукового товариства імени Шевченка. Заєдане виділу товариства буде в середу 19. н. ст. с. м. о годині 6 вечером.

— Огні. З повіта бережанського пишуть, що в тім повіті дня 13. мая (в четвер) в само полудне при сприяючій вітрі вигоріла половина села Стриганець; погорів також місцевий парох о. Макогонський. Причиною огню була неосторожність з цигарами при маленькій п'ятиці.

— Кс. Севастіян Кнайп, звістний властитель заведеня водолічного, так ослаб, що — як доносять з Монахова — можна побоювати ся і найгіршого кінця. На всякий же спосіб уже не зможе віддавати ся ліченю.

— Президент висного суду др. Тхоржайський виїхав до Карльсбаду, а заступати его буде віцепрезидент Дилевський.

— Дяковарський єпископ Штросмаєр, в наслідок переговорів о конкордат межі Сербією і Ватиканом, зложив достоїнство єпископа Сербії. Димісію его прийняв Ватикан під усливем, що Штросмаєр на разі позістане на тім становищі аж до хвилі утвореня відрубної столиці для сербського єпископа.

— Ц. к. Намістництво надало опорожнену греко-кат. парохію в Молодятині цісарського наданя о. Теоф. Шухевичеві, дотеперішному греко-кат. пароху в Садагурі.

— Стипендія. Ц. к. Намістництво надало опорожнену стипендію з фундації ім. Якова Кульчицького в річній квоті 180 зр. Тимотеєви Кульчицькому, ученикови 5-ої класи шестиклясової народної школи в Самборі, своякови фундатора, почавши від року шк. 1896/7.

— З аепархії львівської. Презенти одержали оо.: Ем. Билинкевич на Гоз'їв, Ал. Зачківський на Збараж, Як. Краснопера на Підгайчики.

— Обманьства при поборі до войска. В Хшанові в Галичині сиритні спекулянти обіцували молодим новобранцям увільнене від служби войскової, коли зложать відповідні квоти грошеві. Охочі найшли ся, але коротко тревала їх радість, бо мусіли сердеги вайкнути, коли учили при комісії важке слово «tauglich». В лемент той мусіла вмшати ся поліція і Шмуля Ляндава та Берка Кляйна арештувала під замітом обманьства і відставила до суду карного. Але гроші пішли мабуть на губи... Та коли би були новобранців случайно увільнили задля якогось тілесного недостатку, була би ціла справа притихла, а обманці приписали би се успіхови своіх заходів.

— Пригода на залізници. Ц. к. Дирекція залізниць державних доносить нам: При пересуваню поїзду мішаного ч. 954 дня 14-го мая с. р. на стації в Острові, шляху Ярослав-Сокаль, вискочили з шин 4 вози товаров. З ідучих ушкодження не дізнав ніхто. — Випадок сей причинив ся до опізненя сего поїзду о 2 години, як також поїзду мішаного ч. 953 ідучого з противної сторони о 3 години.

— В справі викритої в львівській намістництві дефравдації пише Gazeta Lwowska, що офіціал рахункового департаменту намістництва Ів. Мільковський допустив ся єї в такий спосіб. Він від довшого часу побирив пенсії за перенесених зі Львова урядників в той спосіб, що зазначуючи у всіх книгах замкнене платні, не повідомлював о тім каси, до котрої відтак з належито виготовленими квітами перенесених урядників посилав свого каменичного сторожа. Того сторожа вже арештовано, а цілу справу віддано державній прокуратурі. Самогож дефравданта арештовано оногді в Будапешті в помешканю одної співачки. Мільковський був схований в шафі. Є то трицятьлітній мужчина, уродивий, і належав до так званої «золотої молодежи», що єї одинокою цілею є бавити ся і робити довги. Перед кільканащати днями виїхав до Будапешту за урльопом, а підчас его неприсутности викрито случайно его дефравдацію.

— На залізничім шляху Львів-Янів будуть від дня 15-го мая курсувати чотири поїзди денно. До трех вже курсуючих поїздів прибув поїзд, що відходить зі Львова о 1-ій годині 4 мін. пополудни і поїзд, що відходить з Янова о годині 5-тій мін. 20 пополудни. Поїзд що відходить з Янова о годині 6-тій мін. 45, буде відходити о годину пізнійше, т. є. о 7-ій мін. 45 вечером.

— В справі пожарової катастрофи в Парижі виказало слідство, що цілу вину поносить служачий кінематографу Беляк, що обходив ся неосторожно з етером і викликав через то експлозію.

Іменованя перенесеня, відзначеня і конкурси.

— Іменованя. Дирекція почт і телеграфів іменовала окінчених гімназистів з іспитом зрілости почтовими практикантами: Евг. Залуского в Золочеві а Юл. Сьмішка у Львові.

— Перенесеня. П. Намістник перевіс ц. к. концепіста Намістництва Марка Криницького зі Збаража до Стрия і практиканта концептового Намістництва Петра Бушинського з Гусятини до Збаража. — Дирекція почт і телеграфів перенесла почтових асистентів: Ів. Кравського в Городка до Збаража і Шулима Штромвасера зі Збаража до Бродів.

— Відзначеня. С. В. Цісар надав Еве. Мандичевському, архівареви товариства приятелів музики у Відні, золотий хрест заслуги з короною.

ПОСМЕРТНІ ₪ ВІСТИ.

О. Мих. Глібовицкий, парох в Рівні, дек. калуского, упокоїв ся нагло дня 10. н. ст. мая с. р. в 70 році житя, а 44-ім св'ященства. В. є. п.!

